

[Arbejdsministeren]

Det er selvfølgelig et synspunkt, man kan have, hvis det vel at mærke er rigtigt opfattet, at det er det synspunkt, de konservative har, men det er et synspunkt, som arbejdsmarkedets parter, ikke mindst Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark, har taget meget kraftigt afstand fra, fordi man, som man siger, ikke kan skille spørgsmålet om stoffers og materialers anvendelse i arbejdsmiljøet fra det almindelige miljøarbejde. Derfor har parterne på arbejdsmarkedet meget stærkt understreget nødvendigheden af, at der kom regelsæt ind om dette i selve arbejdsmiljøloven.

Det, der derimod er fælles for fru Grethe Fenger Møller og mig, er vores opfattelse af, at det er nødvendigt at undgå ressourcospild i forbindelse med den indsats, der gøres fra forskellige administrative instansers side, og det har vi lagt meget positivt op til i bemærkningerne til lovforslaget.

Men jeg vil gerne fjerne den misforståelse én gang for alle, at man bare nogenlunde meningsfyldt kan gå i gang med spørgsmålet om stoffer og materialer i det ydre miljø og i arbejdsmiljøet, uden at det kræver ganske omfattende ressourcer. Vi står over for en kemisk industri med i tusindvis af højt uddannede mennesker siddende i deres forskningslaboratorier og på anden måde, som hvert eneste år gennemfører vigtige fremskridt på det kemiske område. Hvis samfundene blot nogenlunde skal følge med i denne udvikling, kræver det ekspertise, og, som hr. Ib Christensen var inde på det, det kræver den nødvendige laboratriekapacitet.

Men det kræver mere end nationale ressourcer, det kræver i høj grad et internationalt samarbejde, og derfor lægger vi i lovforslaget op til både det samarbejde, vi har i gang på nordisk plan og på europæisk plan, ja, faktisk på internationalt plan. Kun gennem et sådant omfattende internationalt samarbejde har vi mulighed for at gøre noget effektivt med hensyn til stoffer og materialer.

Jeg håber, at også fru Grethe Fenger Møller og de konservative, når de får lejlighed til grundigt at studere dette forslag, som jeg indrømmer er meget kompliceret, alligevel vil være indstillet på at yde en indsats i fællesskab i samarbejde med arbejdsmarkedets parter for at få smidige regler på dette område.

Endelig skal jeg til fru Grethe Fenger Møller sige, at det, der er meningen med bebyrdelsesreglerne i arbejdsmiljøloven, ikke er, som fru Grethe Fenger Møller så venligt sagde, at arbejdsministeren sin vane tro efter forgodtbefindende skal kunne udstede en hel masse særprægede regler, der kan genere og skade virksomhedernes drift, men er at præcisere, i hvilken retning reglerne skal gå, målsætningen og principperne for reglerne, og derefter indbyde arbejdsmarkedets parter hele vejen op, fra den enkelte virksomhed op gennem brancherne og arbejdsmiljørådet, til at udforme nogle detaljerede hovedbekendtgørelser og ud fra disse hovedbekendtgørelser nogle mere detaljerede regler. Det er den måde, arbejdsmiljøloven har fungeret på siden sin vedtagelse, og det er den måde, det afsnit i arbejdsmiljøloven, vi nu foreslår indsat, vil komme til at fungere på.

Der er altså ikke tale om magtbrynde hos en arbejdsminister. Der er tale om et system, som vi kender nu, som har fungeret i flere år, og hvis alternativ jo ikke er en detaljeret lovgivning, fordi en sådan ville fylde i hundredvis og atter hundredvis af sider, hvortil kommer, at en sådan lovgivning jo ville være totalt uadministrerbar og ville sætte arbejdsmarkedets parter helt ud af spillet.

Jeg foretrækker, uanset de betæneligheder man kan have ved det, arbejdsmiljølovens principper, hvor ministeren i et samspil med arbejdsmarkedets parter, der selv laver disse regler, og under ansvar for folketinget fastsætter de mere detaljerede bestemmelser, for jeg mener, at erfaringerne hidtil har været positive på området.

Både hr. Honoré og hr. Kurt Hansen var inde på spørgsmålet om substitutionsreglen. Lad mig først sige til hr. Honoré, at meningen med substitutionsreglen netop er det, hr. Honoré var inde på: det er meningen, at der skal foretages en afvejning, men at arbejdsgiverne inden for rimelige økonomiske grænser til gengæld skal være forpligtet til at vælge det mest ufarlige stof eller materiale.

Hr. Kurt Hansen opfattede dette som en voldsom indrømmelse til arbejdsgiverne. Jeg har ofte spekuleret på, hvordan den forestillingsverden, der præger hr. Kurt Hansen og hans partifæller, egentlig ser ud. Hver gang jeg får et konkret indblik i det, kan jeg ikke undgå at blive fyldt med en svag gysen. Der er ingen tvivl om, at i hvert fald arbejds-